

[C. J. F. Sven.]

afgjort, og at det kan være Tvivl undergivet, om Rekognitionen er fuldt retsgyldig.

Jeg maa i hvert Tilfælde hævde, at hvis man vil betræde den Vej at forhøje Rekognitionerne til ganske eksorbitante Beløb, tvivler jeg i allerhøjeste Grad om, at det er retsgyldigt; thi det er jo klart, at man kunde rent faktisk forhøje Rekognitionerne til en saadan Størrelse, at man derigennem tog hele Værdien i de salgbare Apoteker. Det kunde man gøre, for hvor er egentlig Grænsen? Nu har man sat 1 000 Kr.; men hvis man kan paalægge en Rekognition, maa det formentlig ogsaa være Statsmagten beskaaret at fastsætte Rekognitionens Størrelse, og da spørger jeg: Hvor er saa Grænsen henne?

Jeg tillod mig i min første Tale at sige, at efter mit Skøn var Lovens Opstilling af de Betingelser, under hvilke et reelt Apotekerprivilegium kunde eksproprieres, ikke præget af *fairness*. Den højtærede Minister har i nogen Grad taget mig dette ilde op og ment, at det skulde være en Personlighed overfor den højtærede Minister. Nej, jeg skal ikke dømme den højtærede Minister, mine Udtalelser var principielle, set i Forhold til det, Loven opstiller. Ministerens Person har jeg og skal jeg ganske holde udenfor. Og naar den højtærede Minister hævdede sig til saadanne Højder, at han efter mine Udtalelser saa sig som Vandal, maa jeg bestemt bestride dette. Vel er jeg i Besiddelse af nogen Fantasi, men at forestille mig den højtærede Minister som en Vandal det magter mine ringe Evner ikke.

Jeg maa vedblivende fastholde, samtidig med at jeg erkender, som jeg erkendte straks, at selvfølgelig kan et reelt Apotekerprivilegium eksproprieres, at man, naar man eksproprierer, skal give en passende Værdi; man skal give den Værdi, der svarer til det paagældende Privilegiums Værdi i Handel og Vandel. Men saa er det, Lovforslaget og den højtærede Minister siger: Nej, det skal vi egentlig ikke, vi maa huske paa, at vi maa trække noget fra, fordi det kan være, at Staten en Gang i Fremtiden vil oprette et konkurrerende Apotek, og hvis Staten opretter et konkurrerende Apotek, vil dette reelle Privilegium synke i Værdi, og følgerig maa vi allerede nu, uanset at det ikke er sunket i Værdi, kunne forlange en mindre Værdiansættelse ved Ekspropriation.

Det er jo den højtærede Ministers Argumentation. Dér er det, jeg siger, at en saadan Argumentation efter mit Skøn ikke er rigtig og fører til for Staten uværdige

Resultater overfor Borgerne. Hvorfor? Det gør den, idet man supponerer noget, som man slet ikke vil gøre. Den højtærede Minister maa ikke fortælle mig, at han vil oprette konkurrerende Apoteker mod de reelle Privilegieindehavere over hele Landet. Det er praktisk talt umuligt. Man kan gøre det, hvor det er nødvendigt, hvor det kræves af Hensyn til Befolkningen; men gør man det for derigennem at trykke Værdien af de reelle Privilegier, mener jeg, at saa er det ikke fair. Det er ikke fair, naar man skal have en Pris frem paa en eller anden Værdi, at man saa først vil benytte sig af nogle Midler for at faa Værdien ned, Midler, som man i øvrigt ikke vilde bringe til Anvendelse.

Jeg maa nemlig fastholde, at der er ikke Tale om, at man vilde oprette konkurrerende Apoteker over hele Landet. Der kan være ganske enkelte Tilfælde, og der har været Tilfælde, hvor der er oprettet et nyt Apotek, der kunde genere og muligvis ogsaa har generet et tilstedeværende reelt Apotek, men man har dog ikke gjort det forsætligt, bevidst for derigennem at skaffe Værdien ned.

Imidlertid erklærede den højtærede Minister gentagne Gange, at man ønskede en uvilDIG Bedømmelse, og man ønskede, Privilegiehaverne skulde have, jeg ved ikke, om det var en retfærdig eller en rimelig Pris, den højtærede Minister sagde. Og for saa vidt disse Ord kan dække den Tankegang, jeg har søgt at gøre mig til Talsmand for, at det, der i Virkeligheden skal bedømmes, er den Værdi, de paagældende Privilegier har nu, og ikke den Værdi, de vil have, naar en Gang en Minister i Modsætning til den nuværende optræder som Vandal og opretter konkurrerende Apoteker over hele Landet, er der Mulighed for, at vi kan blive enige.

Den højtærede Minister mente, at jeg havde sagt, at Medicinpriserne aldrig vilde blive lavere. Det har jeg for det første efter min bedste Formening ikke sagt, og hvis jeg har sagt det, skal jeg saamænd gerne være villig til at spise det igen, for jeg er ikke saa taabelig at ville hævde en Paastand som denne, at Apotekerpriserne aldrig kunde blive lavere. Selvfølgelig kan de blive lavere, det er der ikke Spor af Tvivl om.

Det er i Virkeligheden ikke saa svært at nedlægge Halvdelen af Landets Apoteker, det er en af Maaderne; saa bliver der lidt længere at gaa, men saa kan man sandelig faa Medicinen adskilligt billigere. Lad være at føre den Kontrol med Apotekerne, som der nu føres, lad være at kræve den Uddan-